

1. KAPITOLA

Easton

VŠICHNI TU ŘVOU.

Kdybych nebyl v šoku – navíc opilejší než opilej – možná bych rozpoznal jednotlivý výkřiky, spojil si je s konkrétními hlasy a porozuměl sžiravým slovům a našťvaným obviněním, který tu lítají vzduchem.

Jenže teď mi to všechno zní jako jedna nekonečná záplava zvuku. Symfonie nenávisti, obav a strachu.

„... chyba vašeho syna!“

„To teda není!“

„... trestní oznámení...“

Hlavu mám zabořenou v rukách. Mozolnatými dlaněmi si promnu oči.

„... vůbec tady?... bych tě nechat vyvést v poutech, ty hajzle... obtěžování...“

„... to můžete zkusit... se vás nebojím, Callume Royale. Jsem státní zástupce –“

„Asistent státního zástupce.“

„Eastone.“

Oči mám suché a bolavé. Určitě jsou taky podlité krví. Vždycky se mi podlejou krví, když se ožeru.

„Eastone.“

Něco mě plácne do ramene a pak mezi ostatními rozpoznám jeden hlas. Zvednu hlavu. Nad sebou spatřím svoji nevlastní sestru, jak si mě modrýma očima ustaraně prohlíží.

„Už tři hodiny ses nepohnul. Řekni něco,“ prosí Ella tiše. „Chci vědět, jestli jsi v pořádku.“

V pořádku? Jak bych mohl být v pořádku? Do prdele, koukněte se, co se stalo. Jsme v soukromé čekárně v Bayviewské všeobecné – Royalovi nemusejí čekat v obyčejné čekárně na pohotovosti spolu s prostým lidem. Kamkoli se hneme, čeká nás zvláštní zacházení, dokonce i v nemocnicích. Když loni mého bratra Reeda pobodali, okamžitě ho přijali na chirurgii, jako by to byl sám prezident, a bezpochyby zabral operační sál někomu, kdo ho potřeboval víc. Jenže jméno Calluma Royala má v tomhle státě obrovskou moc. Dokonce v celé téhle zemi. Mého otce znají všichni. A všichni se ho taky obávají.

„... proti vašemu synovi trestní oznámení –“

„To ta vaše zatracená dcera je zodpovědná za...“

„Eastone,“ osloví mě Ella znovu.

Nevšímám si jí. Teď pro mě neexistuje. Nikdo z nich. Ani Ella. Ani táta. Ani John Wright. Ani můj mladší bratr Sawyer, který se k nám směl připojit poté, co mu několika stehy sešili spánek. Vážná autonehoda, a Sawyer z ní vyjde se škrábancem.

Zatímco jeho dvojče je...

Je co?

Nemám páru, do prdele. Od chvíle, co jsme dorazili do nemocnice, nevíme o Sebastianovi vůbec nic. Jeho zakrvácené, polámané tělo odvezli na pojízdném lůžku a jeho rodinu poslali sem do téhle čekárny, aby vyčkávala na zprávy, jestli přežije, nebo zemře.

„Pokud to můj syn nepřezíje, vaše dcera za to zaplatí.“

„Je to vůbec váš syn?“

„Ty hajzle!“

„Copak? Podle mě by všichni vaši synové potřebovali testy DNA. Proč to neudělat hned teď? Jsme koneckonců v nemocnici. Stačí vzorek krve a uvidíme, který z vašich kluků je Royal a který O'Halloran –“

„Tati! SKLAPNI!“

Hartleyin utrápený hlas do mě řízne jako nůž. Ostatní pro mě v tu chvíli neexistují, ona však ano. Tři hodiny seděla v koutě čekárny. Stejně jako já nepronesla ani slovo. Až teď. Stojí, šedé oči se jí lesknou vztekem a z ostrého hlasu jí sálá obvinění, když se vrhne k otci.

Nevím, proč tu John Wright vůbec je. Svoji dceru nemůže ani vystát. Poslal Hartley do internátní školy. Od chvíle, co se vrátila do Bayview, jí nedovolil nastěhovat se zpátky domů. Dneska večer na ni křičel, řekl jí, že nepatří do jeho rodiny, a vyhrožoval jí, že pošle pryč její mladší sestru.

Jenže poté, co sanitky odvezly Hartley, dvojčata a jejich přítelkyni, pan Wright byl první, kdo vyrazil do nemocnice. Možná se jen chce ujistit, že Hartley nikomu neprozradí, jaký je hajzl.

„Proč tu vůbec jsi?“ vykřikne Hartley to, na co zrovna myslím. „Nebyla jsem při nehodě zraněná! Nic mi není! Nepotřebuju tě tu a *nechci* tě tu!“

Wright něco odpoví, ale neposlouchám ho. Veškerou pozornost upírám k Hartley. Od chvíle, co před domem svého otce narazila autem do roveru dvojčat, tvrdí, že jí nic není. Teda mně ne – ne, ne, na mě se ani jednou nepodívala. Nedivím se jí.

Způsobil jsem to. Dnes večer jsem jí zničil život.

Moje činy ji dohnaly k tomu, že nastoupila do toho auta právě ve chvíli, kdy moji bratři vjeli do zatáčky. Kdyby nebyla rozrušená, možná by si jich všimla dřív. Možná by Sebastian nebyl... mrtvý? Naživu?

Zatraceně, proč nám nikdo nic neřekne?

Hartley trvá na tom, že není zraněná, a záchranáři si to evidentně mysleli taky, protože ji prohlídli a potom jí dovolili, aby za námi přišla do čekárny, jenže teď moc dobře nevypadá. Trochu se na nohou kolébá. Dýchá mělce. Je taky bledší než stěna za její hlavou a kontrast mezi její bílou kůží a černočernými vlasy je až šokující. Nevidím však na ní ani kapku krve. Ne. Skoro zeslábnu úlevou, protože Sebastian byl krví zalitý.

Zvedne se mi žaludek, když se mi před očima mihne vzpomínka na tu nehodu. Střepy z čelního skla rozsypané po zemi. Sebastianovo tělo. Rudá kaluž. Laureniny výkřiky. Donovanovi si už Lauren vyzvedli a odvezli ji domů. Díkybohu. Ta holka nepřestala křičet od chvíle, co se dostala do Bayviewské všeobecné, až do okamžiku, kdy ji opustila.

„Hartley,“ ozve se Ella tiše a mně je v tu chvíli jasné, že si i moje nevlastní sestra všimla, jak je Hartley popelavá. „Pojď si sednout. Nevypadáš dobře. Sawyere, dojde Hartley pro trochu vody.“

Můj mladší bratr beze slova zmizí. Od chvíle, kdy odvezli jeho dvojče, je z něj zombie.

„Nic mi není!“ vyštěkne Hartley a setřese Ellinu drobnou ruku. Otočí se ke svému otci, pořád trochu nejistá v kolenou. „To *ty* jsi důvod, proč je teď Sebastian zraněný!“

Wright na ni zůstane zírat s pusou dokořán. „Jak se *opovažuješ* naznačit –“

„Naznačit?“ přeruší ho vztekle. „Nic nenaznačuju. Konstatuju fakt! Easton by k nám dnes večer nepřijel,

kdybys nevyhrožoval, že moji sestru pošleš pryč! Já bych se za ním nevydala, kdyby nejel za tebou!“

Takže je to moje vina, chci poznamenat, jenže jsem zezláblej a hlavně kurevsky velkej zbabělec na to, abych se ozval. Jenže je to tak. Já jsem důvodem, proč k tomu došlo. Já jsem způsobil tu autonehodu, ne Hartleyin táta.

Hartley se znovu zakymácí a Ella tentokrát nezaváhá – popadne Hartley za nadloktí a přinutí ji se posadit.

„Sedni si,“ nařídí Ella.

Mezitím se můj táta a Hartleyin otec na sebe znovu zadívají. Ještě nikdy jsem tátu neviděl takhle nasranýho.

„Z tohohle se nevyplatíte, Royale.“

„To auto řídila vaše dcera, Wrighte. Bude mít štěstí, jestli svoje další narozeniny nestráví ve vězení pro mladistvé.“

„Jestli tu někdo půjde do vězení pro mladistvé, bude to váš syn. Všichni vaši synové tam patří.“

„Neopovažujte se mi vyhrožovat, Wrighte. Do pěti minut tu můžu mít starostu.“

„Starostu? Myslíte, že ta ufnukaná kancelářská krysa má koule na to mě vyhodit? Vyhrál jsem v tomhle proklatým okrese víc případů než kterýkoli jiný státní zástupce v historii Bayview. Občané ho za to ukřižují a vy –“

Poprvé za tři hodiny najdu svůj hlas.

„Hartley,“ oslovím ji ochraptěle.

Pan Wright se zarazí uprostřed věty. Otočí se ke mně, v očích nenávisť. „S mojí dcerou nemluv! Slyšíš mě, ty malej zmetku?! Neříkej jí ani slovo.“

Nevšímám si ho. Oči mám přilepené k Hartleyině bledé tváři.

„Omlouvám se,“ zašeptám. „Je to všechno moje vina. To já jsem způsobil tu nehodu.“

Hartley vykulí oči.

„Nemluv s ní!“ To k mému překvapení vysloví můj otec, ne její.

„Callume,“ vydechne Ella stejně překvapeně, jako se já cítím.

„Ne,“ zaburácí a upře na mě svoje royalovsky modré oči. „Ani slovo, Eastone. Ještě může přijít na řadu trestní oznámení. A *on* –“ Táta pohlédne na Johna Wrighta, jako by byl živoucím zosobněním eboly. „– je asistent státního zástupce. Už ani slovo o nehodě, dokud tu nebudeme mít právníky.“

„Typičtí Royalové,“ ucedí Wright. „Vždycky si navzájem zametáte stopy.“

„Vaše dcera narazila do auta mých synů,“ odsekne táta. „To ona je za všechno zodpovědná.“

Hartley tiše vzlykne. Ella si povzdechne a pohladí ji po rameni.

„Není to tvoje vina,“ povím Hartley a nikoho jiného si nevšímám. Jako bychom tu byli jenom my dva. Já a tahle holka. První holka, s kterou jsem chtěl trávit čas, aniž bych z ní toužil strhat oblečení. Holka, kterou považuju za svoji kamarádku. Holka, s kterou jsem chtěl být víc než jenom kamarád.

Jenom kvůli mně teď tahle holka čelí hněvu mého otce. A ničí ji pocit viny za nehodu, ke které by nedošlo, kdyby nebylo mě. Můj starší bratr Reed přezdíval sám sobě Ničitel. Věřil, že ničí životy všem, koho miluje.

Reed se mýlil. To já jsem ten, co všechno podělá.

„Nebojte, odcházíme,“ zavrčí Wright.

Napnu se, když se vydá k Hartleyině sedačce.

Ella ochranitelsky obejme Hartley kolem ramen, jenže můj táta na ni zavrtí hlavou.